

(Kort bemærkning).

Skovmand: Jeg vil tillade mig at læse et par linjer højt af Aktuelt for i dag; der står:

„Markedssekretariatet mener, at tyrkerne ikke får fri indvandningsret, men at der vil blive lavet årlige kvotaer for tyrker-tilgang til EF-landene, og tilføjer, at en tyrk, der f. eks. har fået arbejde og arbejdstilladelse i Vesttyskland, ikke frit kan vandre til et andet EF-land som f. eks. Danmark.“

Jeg tror, markedsministeren vil give mig ret i, at det var ikke helt det samme, som han sagde. For sådan som jeg opfattede markedsministeren, sagde han, at vi ingenting vidste, og det er i hvert fald to forskellige opfattelser af sagen.

Med hensyn til det med at træffe afgørelserne, synes jeg, det var rart at få at vide: hvad vil det sige? Er det sådan, at man går ud fra som en selvfølge, at det vil blive betragtet som en naturlig ting, at Danmark gjorde indsigelse, eller vil det blive sådan, at Danmark skal nedlægge sit berømte veto og bruge en af de sjældne gange, hvor vi kan gøre det, for at ændre situationen? For vi må vel gå ud fra, at de andre lande, der har mange, mange flere fremmedarbejdere, end vi har, ikke vil have så meget imod det, som vi vil.

(Kort bemærkning).

Gert Petersen: Da jeg hørte, at udenrigsøkonomiministeren nu ville holde op med at kredse omkring Wernerplanen, som møllet kredser om lyset, blev jeg glad, for så troede jeg, at man kunne komme i gang med at drøfte selve regeringsrepræsentanternes og Ministerrådets resolution om den økonomiske union. Men nej, det kan man ikke, for det er bare en hensigtserklæring, en sag, som først blev lagt fast på topmødet i Haag mellem regeringscheferne i december 1969, og som man derefter gik i gang med at forhandle under meget hårde forhandlinger. Man skulle have været færdig inden udgangen af 1970. Man kunne ikke blive færdig,

og efter marathonforhandlinger, hvor man forhandler uafbrudt i flere dage, når man endelig i begyndelsen af februar til en enighed. Og nu skal vi have at vide, at hele denne vældige indsats for at nå frem til en enighed om en sådan beslutning i overensstemmelse med Haagmødets beslutninger, at hele denne indsats var bare for at få en hensigtserklæring, det var sådan lidt snak indbyrdes for at finde frem til en eller anden hensigt.

Man må have mig undskyldt. Jeg henholder mig til teksten, hvor man bruger det udtryk, at Rådet og repræsentanterne for medlemsstaternes regeringer udtrykker deres politiske vilje til i løbet af de næste 10 år at gennemføre en økonomisk og monetær union efter en etapeplan, der begynder den 1. januar 1971. Det er altså ikke nogen hensigtserklæring, det er en erklæring om, hvad man har vilje til at gøre, og det har den franske delegation været så elskværdig at oversætte som, at de er blevet enige om at gøre alt, hvad der står i deres magt, efter som politik, tilføjer franskmændene vittigt, som man siger, ganske rigtigt er det muligst kunst. Altså, de vil gøre, hvad der står i deres magt for at gennemføre denne beslutning, og det har de forpligtet sig til.

Det er resultatet af at gennemlæse beslutningen og analysere den, og jeg ville være meget glad for, om det kunne komme ind i debatten i den tid, der er tilbage inden folkeafstemningen.

(Kort bemærkning)

Bendix: Hr. Auken var i sit indlæg for et øjeblik siden inde på nogle betragtninger om, hvad der var Sovjetunionens udenrigspolitik i denne sammenhæng, og også inde på nogle betragtninger om, hvad der var de finske politiske partiers, deriblandt de finske folkedemokraters eller kommunisters opfattelse af disse spørgsmål.

Dér vil jeg godt bemærke ganske kort, at Sovjets holdning til det nordiske samarbejde har måske ændret sig igennem de se-